

نجم الثاقب في احوال الامام الغائب (عج)

نوشته: میرزا حسین نوری طبرسی.

ناشر: جعفری، مشهد.

شماره صفحه ها: 587.

محدث نوری، در یکی از فرای نور، در سال 1254 ه. ق. دیده به جهان گشود. در تهران از محضر شیخ عبدالرحیم بروجردی، مایه علمی گرفت و در سال 1278 ه. ق. برای کسب دانش بیشتر، به عراق هجرت کرد و از خرمن پرفیض شیخ عبدالحسین تهرانی، شیخ اعظم انصاری بهره جست، سپس به هنگام مهاجرت میرزا حسن شیرازی به سامرا، با وی مهاجرت کرد. چند سال در سامراء بود و آن گاه به نجف اشرف، بازگشت و در آن جا، اقامت گزید و در همان جا، به سال 1320 ه. ق دیده از جهان فرو بست. وی آثار بسیار دارد (49). از جمله: نجم الثاقب في احوال الامام الغائب (عج)، به زبان فارسی.

شیخ عباس قمی، درباره شخصیت علمی وی می نویسد:

(... اما علمه فاحسن فنه الحديث ومعرفة الرجال والاحاطة بالاقوال والاطلاع بدقائق الآيات ونكات الأخبار بحيث يتحير العقول عن كيفية استخراجها جواهر الاخبار عن كنوزها وترجع الابصار حاسرة عن ادراك طريقتها في استنباط اشاراتها ورموزها. (50).

اما آگاهی وی به فن حدیث، رجال، احاطه به دیدگاههای دیگران، شناخت دقایق آیات و نکات روایات، به گونه ای بوده که خردها از چگونگی برداشت او از گنجینه های اخبار در شگفتی فرو رفته و نسبت به درک، فهم و شیوه استنباط و کشف اشارت و رموز به دیده حیرت می نگریسته اند.

این اثر، مزین است به تقریظ مرحوم میرزای شیرازی بزرگ.

درباره انگیزه خود از تألیف این اثر می نویسد:

(در سال 1303 ه. ق. در خدمت میرزای بزرگ بودم.

میرزا فرمود: خوب است، کتابی مستقل درباره حضرت مهدی (عج) به زبان فارسی نگاشته شود. و شما شایستگی انجام این مهم را دارید.

عرض کردم: مقدمات امر فراهم نیست، ولی از آن جا که در سال گذشته، رساله ای درباره کسانی که در غیبت کبری، به زیارت حضرت مهدی (عج) مشرف شده اند، تحت عنوان: جنة المأوی نگاشته ام، اگر مصلحت باشد، همان رساله را، با افزودن مطالبی بر آن ترجمه کنم.

پیشنهاد پذیرفته شد. لکن میرزا فرمود: شمه ای از حالات حضرت مهدی، هر چند به اختصار بر آن افزوده شود. حسب الامر مطاع میرزا، به انجام این اثر اقدام شد و در نهایت یأس با استمداد از عسکریین، بحمدالله در اندک زمانی این خدمت به انجام رسید).

کتاب حاضر در دوازده باب، به شرح زیر تنظیم شده است:

باب اول، چگونگی ولادت، شمه ای از احوال شخصی حکیمه خاتون.

باب دوم و سوم، اسامی، القاب و کنیه ها، شمایل و توجهات الهی به حضرت.

باب چهارم، اختلاف مسلمانان نسبت به امر غیبت، پس از اتفاق بر درستی صدور اخباری که از پیامبر (ص) بر آمدن حضرت مهدی رسیده، کتابهایی که عالمان اهل سنت، در باب حضرت مهدی موعود، تألیف کرده اند، مطالب مورد اختلاف: نسب، اسم پدر تشخیص و تعیین آن حضرت و دیدگاههای علمای فرق اسلامی در مورد هر يك از مباحث فوق و نقد و بررسی هر يك و ارائه دیدگاه صواب.

باب پنجم و ششم: بحث و استدلال درباره این که حضرت مهدی موعود، فرزند امام حسن عسکری (ع) است.

باب هفتم و هشتم: سخن درباره کسانی است که در عصر غیبت کبری، به محضر حضرت، شرفیاب شده اند، یا بر معجزات حضرت آگاهی یافته اند و جمع بین روایاتی که می فرماید:

(مدعی دیدار با حضرت را باید دروغگو خواند) و داستانهایی که بیانگر دیدار بزرگان و اولیاء با حضرت هستند و...).

باب نهم، درباره این که برای هر حاجت، به امامی خاص باید توسل جست و اثبات این نکته که یکی از مناصب خاصه امام زمان (عج) پناه دل سوختگان است.

باب دهم، در بیان گوشه ای از تکالیف و آداب مسلمانان، نسبت به آن جناب.

باب یازدهم، روزهای ویژه آن حضرت و تکلیف پیروان حضرت در آن روزها.

ناگفته نماند، مطالب سست، بی اساس و بی پایه در کتابهایی که درباره حضرت مهدی نگاشته شده بسیار است، باید با دقت به آنها نگریست و هر مطلبی را از آنها بی درنگ و بی مطالعه همه جانبه و بدون مراجعه به اهل فن، نپذیرفت.

از جمله نوشته هایی که مطالب واهی، بی پایه و به دور از خرد بسیار دارند، نوشته های محدث نوری است که باید اهل نظر و محققان و نویسندگان تیز نگر، واهی بودن اینها را به همه شیفتگان مهدی و اهل مطالعه بنمایانند.